

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN AHLÂKI*

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn. Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh... Kemâ yuhibbu rabbünâ ve yerdâ... Ve yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l âhirîn. ve şefii'l-müznibîn. Tâcü ruüsüna ve tabîbu kulûbuna ve kurreti uyûninâ muhammedini'l-mustafâ ve âlihi ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihşânin zefi's-sıdkı ve'l-vefâ... Emmâ ba'd:

Çok aziz ve muhterem kardeşlerim!

Peygamber SAS Efendimiz'in şu bizim alemimizi şerefleştirdiği gecenin sene-i devriyesi, sizler ve bizler için mübarek olsun...

Rabbimiz, âlemlere rahmet olarak gönderdiği, kendisine Habîbullah sıfatını verdiği, en sevdiği kulu eylediği Muhammed-i Mustafâ'sının — *aleyhi efdalü's-salevât ve ekmelü't-tahiyyâtü ve'tteslîmât*— şefaatine, iltifatına, teveccühüne cümlelerinizi, cümlemizi nâil eylesin...

Rüyalarda gül cemâlini doya doya müşahede etmenin nimetine, devletine, saadetine cümlelerinizi, cümlemizi nâil eylesin...

Bizi Ümmet-i Muhammed AS'dan kılan Allah'a, sonsuz hamd- ü senâlar ederiz. Bu, tarifi mümkün olmayan büyük bir nimettir.

Değerli Hafız Necati kardeşimizin okuduğu aşr-ı şerifte, Allahu Teâlâ Hazretleri, Peygamber

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Efendimiz'den önceki ümmetlerin hepsinden ve onların başına vazifeli gönderilmiş peygamberlerin hepsinden ahd ü mîsak aldığını bildiriyor:

“—Eğer size bir kitap gönderirsem, hikmet indirirsem; sonra sizin arkanızdan, bu kitabın indirilmesinden, bu şeriatın, bu hikmetin size bahşedilmesinden sonra bir peygamber gelirse; sizin kitabınızı tasdik edici, size indirilmiş olanları te'yid edici bir peygamber gelirse; mutlaka, muhakkak ve muhakkak ona inanacaksınız, ve mutlaka ve muhakkak ona yardım edeceksiniz!” diye ahd ü misak almış Allah-u Teâlâ Hazretleri; bütün ümmetlerden, bütün peygamberlerden...

“—Bak size gönderdiğim kitaptan ve hikmetten sonra bir peygamber gelirse, o peygambere mutlaka inanacaksınız ve mutlaka ona yardımcı olacaksınız!” diye te'yid ve takviyeli mîsak almış.

Ve onlar da:

“—İkrar ettik yâ Rabbi, kabul ettik yâ Rabbi, şahid ol yâ Rabbi!” demişler.

Böylece bütün insanoğluna, Peygamber SAS Hazretleri'ne iman etmeleri emredilmiş oldu. Bütün ümmetlere, Peygamber Efendimiz'e tâbi olmaları emredilmiş oldu.

“—Neden yalnız Peygamber Efendimiz'den önceki peygambere emredilmedi de, bütün peygamberlere emredildi? Niye sadece Hazret-i İlsâ'ya, onun ümmetine, 'Bakın, sizin arkanızdan bir peygamber gelecek, ona ittiba edin!' denmedi de, niçin bütün peygamberlere emredildi?”

Allah-u Teâlâ Hazretleri ilm-i ezeli'sinden biliyor ki dünyanın muhtelif yerlerinde, muhtelif inançlarda, muhtelif akidelerde ve dinlerde çeşitli insanlar var. Hepsi bilsin diye, hepsi tâbî olsun diye... Çünkü:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا

(سبأ: ٢٨)

(*Ve mâ erselnâke illâ kâffeten li'n-nâsi beşîran ve nezîrâ.*) [Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik.] (Sebe', 34/28) buyruluyor. Bütün beşeriyete, bütün insanlara peygamber gönderildiği için; o insanlar Amerika'da olabilir, Hindistan'da olabilir, Çin'de olabilir, Japonya'da olabilir, bilmediğimiz Afrika diyarında, Okyanus diyarlarında olabilir...

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

(فاطر: ٢٤)

(*Innâ erselnâke bi'l-hakkı beşîren ve nezîran*) “Biz seni müjdeleyici ve uyarıcı olarak hak ile gönderdik. (*Ve in min ümmetin illâ halâ fihâ nezîr*) Allah'ın lütfuyla, rahmetiyle îkazcı, haberci, beşîr, nezîr, peygamber gönderilmedik hiçbir kavim yoktur.” (Fâtır, 35/24)

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepsine doğru yolu gösterecek, hak yolun öğreticisi peygamberleri,

mürsellersi her yere gönderdiğini beyân ediyor Kur'an-ı Keriminde...

Hepsinden de ahd ü misak alıp, söz verdirttirmiş ki; "O peygamber gelirse, ona tâbi olacaksınız!" diye. Çünkü onların hepsi kendi kavmine meb'us, kendi kavmine peygamber olarak gönderilmiş ama bizim Peygamberimiz beşeriyetin, kâffe-i insan neslinin, yeryüzünün peygamberi...

Bu konuda o kadar çok hadis-i şerifler vardır ki, o kadar çok âyet-i kerimeler var ki... Bizden önceki ümmetlere, Allah-u Teâlâ Hazretleri bizim Peygamberimizin ve bizim ümmetimizin evsafını kitaplarında bildirmiş.

a. Ümmet-i Muhammed'in Vasıfları

Bu evsafın bir kısmı, hepimizin bildiği şeylerden başlayacak olursak, meselâ Fetih Sûresi'nde:

وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ
أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا
سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي
وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ
وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ
فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوْقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ
لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

(*Ve kefâbi'llâhi şehîdâ*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri şâhid olarak yeter. (*Muhammedün rasûlü'llâh*) Muhammed Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin elçisidir. Gönderdiği, vazifelendirdiği bir kimsedir.” (Fetih: 28-29) Nasıl bir kimse:

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

(*Ve mâ erselnâke illâ rahmeten li'l-âlemîn.*) [Rasûlüm, biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.] (Enbiyâ, 21/107) Alemlere bir rahmet eseri indirdiği bir peygamber. Rahmetinin tezahürü, merhametinin îcabı; insanlar dalâlette kalırsa, hak yolu şaşırırlar da cehenneme giderler, yanarlar. Yanmasınlar, hak yolu bulsunlar, doğru yolda yürüsünler, hakka ittibâ etsinler diye, Allah'ın beşeriyete rahmetinin müstesna bir tecellisi olarak gönderdiği peygamber.

وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ

(*Ve'llezîne meahû eşiddâu ale'l-küffâri ruhamâü beynehüm*) “Kendi aralarında şefkatli, sevgili meveddetli, muhabbetli, dost, fedâkâr, vefâkâr, cefâkâr, yardımsever; kâfirlere karşı da bahadır, kahraman, şiddetli, cesaretli, mücahid insanlar.” Kendi aralarında kuzu gibi, kâfirlerin karşısında arslanlar gibi... Onlara karşı şiddetli, kendi aralarında affedici, hoş görücü, tevâzu

gösterici, haklıysa bile bir münakaşadan vaz geçici, kalb kırmayıcı, gönül alıcı...

Peygamber SAS Hazretleri'nin mübarek torunlarından birisine bir şahıs geliyor, diyor ki:

“—Senin bana olan borcun şu kadar, borcunu ver!” diyor.

“—Ben göndermiştim.” diyor.

“—Vermedin!” diyor.

“—Pekiye öyleyse...” diyor, çıkartıyor, —yirmi altın, otuz altın ne kadarsa— tekrar veriyor. “Pekiye, al!” diyor, hiç itiraz etmiyor, çıkartıp veriyor.

Bir müddet sonra adam geri geliyor:

“—Affedersiniz efendim! Bir yanlışlık olmuş, ben farkına varamamışım. Vermişsiniz meğerse elime geç geldi. Şöyle oldu, böyle oldu...” diyor, aldığı parayı geri vermek istiyor.

“—Biz verdiğimiz şeyi geri almayız. Buyurun, sizin olsun!” diyor.

Yâni haklı olduğu halde, karşı taraf, “Sen vermedin!” deyince, çıkartıp veriyor. Külliyetli bir miktarda, büyük bir miktarda...

Bugün bir kardeşimiz üç haftadır, dört haftadır bize gelip gidiyor, on milyon lira karz-ı hasen, borç para istiyor. “Ödeyeceğim bir sene içinde...” diyor. Verecek bir kimse bulamıyoruz.

Ahlâkları böyle: Aralarında yumuşak, sevgili, muhabbetli; kâfirlere karşı şiddetli...

تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا
سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ
فِي التَّوْرَةِ

(*Terâhüm rukkean süccedâ*) “Onlar ibâdet ehli insanlar, hepsi mübarek insanlar. Onları ya namazda görürsün, ya secdede görürsün.” Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin rızasını kazanmak için, dünya gözlerine görünmüyor. Akılları, şuurları, idrakleri hep Rablerinin rızasını kazanmak yolunda, o tarafa doğru; ibâdette, taatte...

(*Sîmâhüm fi vücûhihim min eseri’s-sücûd*) “Yüzlerinde o secdeden hasıl olan nûrâniyet var. Alınları nasırlaşmış yere secde ede ede... Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne ibadet ve taatten imanın pırıltısı var, imanın nurâniyeti var yüzlerinde. Baksan görürsün. Yüzlerinde imandan, o ihlâstan, o takvâdan doğan alâmetleri var.”

(*Zâlike meselühüm fi’t-tevrâh*) “İşte Ümmet-i Muhammed, Tevrat’ta böyle anlatılıyor.”

وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ
فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوْقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ
لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ

(الفتح: ٢٩)

(*Ve meselühüm fl’l-incîl*) İncil’de de anlatılıyor.

“İncil’deki anlatılışı da şöyle: (*Kezer’in ahrace şat’ahû feâzerahû fe’stağleza fe’stevâ alâ sûkîhî yu’cibü’z-zürrâa li-yağîza bihimü’l-küffâr*) Yerden böyle sâkını kaldırmış bir filiz gibi, gittikçe büyüyor, gittikçe kuvvetleniyor. Ekinciler memnun, mahsulcüler seviniyor, mâşâallah diyor. Ondan sonra da başaklanıyor, mahsül veriyor. İşte İncil’deki anlatılışı da böyledir.” diye zikrediliyor.

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ
مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

(الفتح: ٢٩)

(*Vaada’llàhu’llezîne âmenû ve amilü’s-sâlihâti minhüm mağfireten ve ecran azîmâ*) “İşte Allah-u Teâlâ Hazretleri iman edip sâlih ameller işleyenlere ecr-i azîm ihsan edeceğini vaad etmiştir.” (Fetih, 48/29)

Bu ayetlerden anlıyoruz ki, Tevrat’ta da, İncil’de de Ümmet-i Muhammed hakkında ve Peygamberimiz hakkında mâlûmat var. Hafız kardeşimizin okuduğu aşirden biliyoruz ki, bütün peygamberlerin hepsine bu ahd ü misak verilmiş. Hepsinden ona ittibâ etmesi istenmiş.

b. Mûsâ AS ve Kavmi

Mûsâ AS’ın kavminin, Mûsâ AS’dan talepleri, istekleri oldu. Yetmiş kişi seçti. Yetmiş tane seçme insan tayin etti, Rabbiyle mülâkat, ve Rabbinin meclisine, huzuruna, Tur Dağı’na gitmek üzere... Hatta iki kişi fazla olmuş

ayrılanlar. Her sıbttan altışar kişi seçildiği zaman, on iki sıbttan toplam yetmiş iki olmuş.

“—Gitmeyenlere de, gidenler kadar ve onlardan fazla ecir var!” deyince, şu bizim Beykoz’da makamı olan Yûşâ AS ile, bir mübarek:

“—Madem öyle, biz o fedâkârlığı gösterelim!” diye, iki kişi geri kalmışlar.

Muhterem kardeşlerim! Yetmiş kişi oraya gittiği zaman, Tur Dağı’na vardıkları zaman, bir bulut kaplamış kendilerini ve buzağıya tapmanın cezası olarak suçluların öldürülmesini Allah-u Teâlâ Hazretleri emretmiş. Çünkü imandan sonra küfre düşerse bir insan... Hazret-i Mûsâ’ya inandı, ondan sonra buzağıya taptı. İmandan sonra küfre düşerse, irtidat oluyor. O zaman öldürülmesi gerekiyor.

فَاقتُلُوا أَنْفُسَكُمْ

(البقرة: ٥٤)

(*Fa’ktülû enfüseküüm*) “Nefislerinizi öldürün!” (Bakara, 2/54) derken, “Hepiniz kendinizi öldürün!” denmiş olamaz. Çünkü intihar yok. Hepsi birden kendini öldürmüş olsa, muhatap kavim kalmaz ortada. Yâni içinizden yakın da olsa, uzak da olsa, kim suçluysa, kim irtidat etmişse, onun cezasını verin ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri sizi afv ü mağfiret eylesin!” demek. Müfessirler çeşitli rivâyetler kaydetmişler.

Bazıları da, “Mânevî bakımdan nefsinizi öldürün demektir.” demişler. O nefis öldürülmesinden ziyade, Allah-u a’lem, suçlunun cezalandırılması

kasdediliyor.

Tabii, onlar yine oraya vardıkları halde, o makamın âdâbına riayet edemiyorlar. Riayet edemeyince, Tur Dağı'nda zelzele başlıyor; büyük bir korku içinde hepsi yerlere düşüyorlar.

Bu hadiseyi anlatırken A'raf Sûresi'nde, sabahleyin dikkatimi çekti:

وَاخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا فَلَمَّا
أَخَذْتَهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّنْ
قَبْلُ وَإِيَّايَ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا إِنْ هِيَ
إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ
أَنْتَ وَلِيِّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَ أَنْتَ خَيْرُ

الْغَافِرِينَ

(الاعراف: ١٥٥)

(Va'htâre mûsâ kavmehû seb'îne racülen li-mîkâtinâ) “Bizimle buluşmak üzere Mûsâ kavminden yetmiş kişiyi seçti. (Felemmâ ehazethümü'r-racfetü kâle rabbî lev şî'te ehlektühüm min kablü ve iyyâye) Onların sû-i edeplerinden ve emredilen şeyleri yapmamalarından dolayı, yer sarsılmaya başlayınca; o zaman Mûsâ AS boynunu büküyor, münacaata başlıyor, diyor ki:

“—Yâ Rabbi sen dileseydin, kavmim tam o suçu işlediği zaman, evvelce bizi helâk ederdin. O buzağıya taptıkları sırada mahvederdin... E

biz Şimdi buraya senin huzuruna geldik, senin mîkatına geldik, senin vaadin içine geldik. (*E tühlikünâ bimâ feale's-süfehâu minnâ*) İçimizdeki, aklı ermeyenlerin, edeb

noksanlığı olanların yaptığı hatalardan dolayı hepimizi helâk mı edeceksin? Etme yâ Rabbi! Evvelce daha büyük suç işlediğimiz halde affetiğin gibi, helâk etmediğin gibi; Şimdi de helâk etme yâ Rabbi!”

(*İn hiye illâ fitnetüke tudillü bihâ men teŐâu ve tehdi men teŐâ'*) Kaderin hükmünü öne sürüyor Mûsâ AS: “Fitne senin halk ettiğin bir fitne, yarattığın bir fitne... Onunla dilediklerini sapıtıyorsun, dilediklerini doğru yola sevk ediyorsun yâ Rabbi! (*Ente veliyyünâ*) Sen bizim dostumuzsun, sen bizim velîmizsin, sen bizim sahibimizsin. (*Fa'ğfirlenâ*) Bizi afv ü mağfired eyle yâ Rabbi!” diye, Mûsâ AS, o ulül-azim peygamber kavmi nâmına, bakın ne güzel edeble, nasıl boynu bükük münâcâat ediyor: (*Fa'ğfirlenâ*) “Yâ Rabbi, bizleri afv u mağfired eyle!” diyor.

Biz de unutmayacağız, bizim de suçlarımız çok... Bizim yaptığımız suçlardan dolayı da yeryüzünün sarsılması gerekse, sarsıntısının hiç durmaması lâzım! Direklerin, duvarların, başımıza yıkılması, çatıların başımıza çökmesi lâzım! Allah bizi affetsin...

(*Fa'ğfirlenâ*) “Yâ Rabbi bizleri mağfired eyle! (*Ve'rhamnâ*) Acı bize yâ Rabbi, helâk etme yâ Rabbi, mahvetme... Helâk edersen hem cezâlî olarak helâk olacağız, hem de âhirette nice nice

cezâlara maruz kalacağız. Acı bize yâ Rabbi! Merhamet et, Erhamü'r-râhimîn'sin yâ Rabbi!" diye, rahmetini ileri sürdü.

(*Ve ente hayrül-gâfirîn.*) "Sen afv ü mağfiret edenlerin en hayırlısısın Yâ Rabbi! En hayırlı affedicisin yâ Rabbi!" diye niyaz eyledi.

Sonra devam etti:

وَ اَكْتُبْ لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ
إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ
وَ رَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ
يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا
يُؤْمِنُونَ

(الاعراف: ١٥٦)

(*Ve'ktüb lenâ fî hâzihi'd-dünyâ haseneten ve fi'l-âhireh*) "Yâ Rabbi bize bu dünyada da iyilik yaz, nasib et, ihsan eyle; âhirette de iyilik ihsan eyle! Yâni dünyamızı da ıslah eyle, âhiretimizi de ıslah eyle..." Bu bize;

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً
وَ قِنَا عَذَابَ النَّارِ

(البقرة: ٢٠١)

(*Rabbenâ âtinâ fî'd-dünyâ haseneten ve fi'l-âhireti haseneten ve kınâ azâbe'n-nâr.*) [Ey

Rabbimiz! Bize dünyada da iyilik ver, ahirette de iyilik ver. Bizi cehennem azabından koru.] (Bakara, 2/201) duasıyla, bizim ümmetimize de tavsiye edilmiş bir duadır.

“Hem dünyada iyilik isteriz, hem âhirette isteriz. Yâ Rabbi, sen bizim dünyamızı da ıslah eyle, dinî durumumuzu da ıslah

eyle, âhiretimizi de ıslah eyle! Bizi her hususta saadete, selâmete erdir. Dinimizde fitne olmasın, dünyamız perişan olmasın, âhiretimiz mahvolmasın...” diye böyle isteyeceğiz. O da böyle istedi:

إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ

(*Innâ hüdnâ ileyke*) “Biz sana geldik yâ Rabbi! Seni bulduk yâ Rabbi, senin Rabbimiz olduğunu anladık yâ Rabbi!” diye münâcaat edice, bakın nasıl geliyor cevap:

قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ

(*Kâle azâbî usîbu bihî men eşâ’, ve rahmetî vesiat külle şey’in.*) *Ve rahmetî* diye başlayan cümle hal cümlesi olsa, mânâsı şöyle olur, Allah-u âlem: “Rahmetim benim cümle varlığı kaplamış olduğu halde, her şeyi ihâta etmiş olduğu halde, her şeyi içine alacak kadar geniş ve büyük olduğu halde; azâbımı da dilediğim kullarıma isabet ettiririm.”

Hak etmiştir, edepsizlik etmiştir... Rahmeti geniştir ama, rahmetime mağrur olup da edepsizliğe sapmasınlar; çünkü azâbım da vardır, azâbımla da ta'zib ederim, cezâlandırırım.

فَسَاءَ كُتِبَهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ
هُم بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ

(Feseektübühâ li'llezîne yettekûne ve yü'tüne'z-zekâte ve'llezîne hüm bi-ayâtinâ yü'minûn) “Benim rahmetime kimler mazhar olur ey Mûsâ, ey benim Peygamberim, ey Kelîmim! Bil ki, ben rahmetimi kimlere nasib edeceğim: (Li'llezîne yettekûne) Sakınıp, çekinip, güzel kulluk yapmakta gayretli ve titiz olanlara, günahlardan sakınanlara, Rabbinin rızâsına aykırı iş yapmaktan kalbi titreyenlere, takvâ ehli olanlara, müttakî olanlara nasib edeceğim rahmetimi...”

Sonra bu şahsî, ferdî bir vasıf... Takvâ ehlinin, karıncayı ezmiyorsun, günahlara bılaşmıyorsun... Yetmez! Hemcinsini düşüneceksin, kardeşlerini düşüneceksin! (Ve yü'tüne'z-zekâte) “Zekât vererek, ruhâni bir vasıftan, ahlâki bir vasıftan ictimai bir vazifeye geçeceksin, zekâtı da vereceksin!”

Peygamber Efendimiz ahirete irtihal edince, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz RA'a ne dediler, :

“—Yâ Ebâ Bekir, yâ emire'l-mü'minîn! Biz namazları kılacağız, mü'miniz, Kur'an'a inanıyoruz, tamam; ama bizden zekâtı isteme, zekâtları vermeyelim!”

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz, ümmetin imanca en kuvvetli olanı ve fıkhı en iyi bilenini... Allah gözünü nurlandırmış, gönlünü nurlandırmış. Dedi ki:

“—Rasûlüllah zamanında verdiğiniz zekâtta küçücük bir noksan bile yapsanız, alıncaya kadar çarpışırım!” dedi.

Neden? Zekât da bir vazife... Hatta bir fakirin yoksulluğunun giderilmesi, derdinin dindirilmesi, ferdî bir vasıftan da önde... Sen yüz rekât namaz kılarırsın, bin rekât namaz kılarırsın, onbin defa, yirmi beş bin defa Allah dersin... vs. Ama etrafına faydan ne? Ümmet-i Muhammed belâya uğruyor, senin yardımın ne? İnsanlar küfre gidiyorlar... Böyle çağlayanlar gibi, derin suların yüksek dağlardan, kayalardan aşağı şaldır şuldur akıp akıp gittiği gibi, nesiller akıp gidiyor küfre... Çamurlu, bulanık, kirli, paslı deryâ-yı zenbi, küfür deryasını boylayıp gidiyorlar, güldür güldür... Senin aklın nerede?

Şurada bir tane karıncayı birisi ezse, acırsın... Kediye araba vursa, köpeğe araba vursa, acırsın... Belediye memurları köpeği zehirlese, “Vah yazık, niye yaptılar bunu?” diye onun çırpınması karşısında acırsın da; nesiller gidiyor İslâm’dan, kâfir oluyor, imandan çıkıyor, sen neredesin? Paran nerede, zekâtın nerede, hizmetin nerede? Allah’ın dinine yardımın nerede? Rasûlünün ümmetine hizmetin nerede?

Bak ne buyuruyor: (*Feseektübühâ li’llezîne yettekùn*) “Takvâ ehli olanlara benim rahmetimi nasib edeceğim; (*ve yü’tüne’zzekâte*) ve

zekâtını verenlere...”

Öyle kenarda durmak yok! Kesenin ağzını sıkıca kapatmak yok! Paraları çömleğin içine doldurmak yok! Falanca yere, filanca yere tıkmak yok! İhtiyacının fazlasını, fakirin hakkını vereceksin.

(*Ve'llezîne hüm bi-âyetinâ yü'minûn.*) “Bizim ayetlerimize inananlara...” Nedir bu âyetler? Bu âyetler Hazret-i Mûsâ'dan sonra göndereceği peygamberlerdir, mucizelerdir, kitaplardır, Peygamber Efendimiz'dir.” (A'raf, 7/156)

c. Ümmî Peygamber'in Ahlâkı

Ama arkasındaki ayet-i kerimede, bunu daha açık beyan ediyor:

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي
يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَكُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ
يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ
لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ
عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ
آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي
أُنزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

(الأعراف: ١٥٧)

(*Ellezîne yettebiüne'r-rasûle'n-nebiyye'l-üm-*

miyye'llezî yecidûnehû mektûben indehüm fi't-tevrâti ve'l-incîl) “Bir de bu rahmetimi kimlere nasib edeceğim: Kendi kitaplarında, Tevrat'ta adını yazılmış, evsafını yazılmış olarak buldukları, bildikleri –bir başka ayet-i kerimeye göre, evlatlarını bilir gibi bildikleri– o ümmi peygambere tâbî olanlara...” (A'raf, 7/157)

Tâbî olmayanlara değil.

“–Biz Mûsâ AS'ın kavmiyiz, ehl-i kitabız!”

Hiç bir faydası yok! Şimdi Mûsâ AS'ın devri değil, İsâ AS'ın devri değil; devir, Devr-i Muhammed! Muhammed-i Mustafâ'ya herkes tâbî olacak... Papaz da tâbî olacak, haham da tâbî olacak, Amerikan reisicumhuru da tâbî olacak, Fransa reisicumhuru da tâbî olacak; herkes tâbî olacak... Neden? Devr-i Muhammed geldi, gümbür gümbür alem gümbürdüyor, haberin yok mu? Hâlâ mı uyuyorsun?

(Mektûben indehüm fi't-tevrâti ve'l-incîl) “O Tevrat'ta, İncil'de, onların elindeki kendi kitaplarında yazılı...” diyor Kur'an-ı Kerim. Bak daha önceden, kaç asır önceden Peygamber Efendimiz'i Tevrat'a, İncil'e yazdığını, Allah burada açıkca beyan ediyor.

Çok ayetler var da, bu ayet-i kerime biraz başka şeyleri de açıkladığı için, size bunu okumak üzere getirdim.

(Ye'müruhüm bi'l-ma'rûf) Peygamber Efendimiz'in ahlâkını anlatıyor muhterem kardeşlerim! Peygamber Efendimiz'i anıyoruz, seviyoruz. Allah-u Teâlâ Hazretleri sevgimizi ziyâde

eylesin...

Ama ne yapmamız lâzım, yâni sevgimizin gereği ne? Seviyoruz da ne oluyor? Birbirimizle kavga etmekten geri duruyor muyuz? Haramdan geri çekiliyor muyuz? Allah'ın yoluna dönüyor muyuz? Allah'ın istediği kul oluyor muyuz? Allah-u Teâlâ Hazretleri nesini sevmiş de Peygamber Efendimizin, nesinden dolayı Habîbullah eylemiş? Biz de onu yapalım da, biz de habîullah olalım. Biz de ahıbbâsı olalım, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin sevgili kulu olalım biz de... Ne yapmak lâzım?

(*Ye'müruhüm bi'l-ma'rûfi ve yenhâhüm ani'l-münker*) İlk vasfı bu diyor Peygamber Efendimizin.

Şimdi Nebiyyü'l-Ümmî. *Ümmî* ne demek? Arabça'da *üm*, anne demek. Anasından doğduğu hal üzere kalmış olan mânâsına. Böylece tahsil terbiye görmediği için, tahsilsiz, mektep medrese görmemiş kimseye *ümmî* denir. Bunu biliyoruz.

Ümmî olur ama, ârif olabilir. Çünkü ümmîlerin şâhı Peygamber Efendimiz. Profesörlerin hepsi onun kapısında kul, ayağının türabı olamaz.

Bazıları diyorlar ki: “Ümmî kelimesi, Ümmü'l-Kurâ'ya mensub demektir.” Mekkenin bir vasfı Ümmü'l-Kurâ idi. Mekkî demek. Peygamber SAS Ümmü'l-Kurâ'dan olduğu için. Bir de, “Ümmet kelimesinden ism-i nisbettir.” diyorlar. Yâni, o ümmete bağlı mânâsına.

(*Ye'müruhüm bi'l-ma'rûfi ve yenhâhüm ani'l-münker*) Emr-i ma'ruf, nehy-i münker yapma

vasfını ilk başta bize hatırlatıyor Kur'an-ı Kerim. Rasûlüllah Efendimiz'i Allah sevmiş, vasıflarını sayıyor, ilk söylediği vasfı ne? "Emr-i ma'ruf yapardı, nehy-i münker yapardı." Yâni aklın, şeriatın, mantığın, ilmin, irfânın, güzel bulduğu, hoş bulduğu, hoş gördüğü, sevimli, doğru, adâlete uygun, hakka uygun dediği şeyi yapar, yaptırır, emreder ve yapılıncaya kadar azimle çalışırdı Peygamber Efendimiz. Karşısında bir haksızlık olduğu zaman, iki kaşının arasındaki damarı kabarırdı.

İyi ahlâklı olan insan, her şeyin karşısında miskin miskin duran insan demek değildir. Zâlimin karşısında şahlanacak, mazluma yumuşaklık gösterecek. Sen zâlimin karşısında susuyorsun, mazlumu tepelemeye çalışıyorsun. Mazlumu herkes tepeler, hadi bakalım zâlime zulmünü söyle! Zâlim sultanın karşısında hak sözü söyle!

Sizin ve bizim boynumuza borç farzlardan birisi, namaz farz, oruç farz... Zekât farz zengine... Hac farz zengine, sıhhatli olmak şartıyla, kendisi gidecek... Emr-i ma'ruf, nehy-i münker farz. Yapacak müslümanlar. Siz yapacaksınız, evinizde yapacaksınız, çevrenizde yapacaksınız, yakınlarınıza söyleyeceksiniz. Dilinizin döndüğü kadar, nerede olursa kalkıp söyleyeceksiniz, hakkı söyleyeceksiniz. Yanlış bir şey olduğu zaman da, yaptırtmamaya çalışacaksınız. Engellemeğe çalışacaksınız. "Olmaz böyle şey, yapamazsınız, yaptırtmam, ben burada oldukça yaptırtmam!" diyeceksiniz. Birisi bu.

(Ve yuhillu lehümü't-tayyibâti ve yuharrimu

aleykümü'lhabâis) “O peygamber bu ümmete, kendisinin ba’s olunmuş olduğu, vazifeli olarak gönderilmiş olduğu ümmete ve bütün insanlara kâffe-i nâsa, bütün dünya ehli insanlara tayyib olan, güzel olan, hoş olan, temiz olan şeyleri helâl kılacak; ‘Bunlar helâldir, bunları yiyebilirsiniz!’ diyecek.”

Çünkü Benî İsrâil’e, bazı günahlarından dolayı helâl olan bazı şeyler yasaklanmıştı. Yiyemezsiniz, içemezsiniz, cezalıyorsunuz denmişti. Onların cezâsı kalkacak bu ümmetten, devam etmeyecek. İyi şeyler söyleyecek.

(Ve yuhillü lehümü't-tayyibât) Tayyib olan, güzel olan şeylerin hepsi bizim dinimizde genel bir kaide olarak helaldir. Beni İsrâil günahlarından dolayı etin şurasını yiyebilir, burasını yiyemez, iç yağı şöyle, dışı böyle filan diye. *(Ve yuharrimu aleykümü'l-habâis)* Haram olan pis olan, necis olan, sıhhate zararlı olan şeyleri haram kılacak. Bu helâl, şunu haram kıl diye beyan edecek, insanlara öğretecek.”

İçki daha önceki ümmetlerde içiliyordu. Papazların elinden düşmüyordu. Sarhoş geziyorlardı. Şarapla, şaraplı ekmekle, çocukları vaftiz edişlerinde, şeylerinde üstüne şarap saçarak... Şarap müskirat... Şarap, içinde organik maddeleri olduğu için, tahammur ettiği için pis. Mikrop üreyen bir şey. Haram. Dinimiz onu haram kılıyor. Maddi haramlar, mânevî haramlar; günahlar, gadirler, zulümler, haksızlıklar, faizler, rüşvetler vs...

(Ve yed'u anhüm ısrahüm ve'l-a'lâle'lletî kânet

aleyhim) Vadaa, kaldırmak mânâsına gelir. “Daha önceki ümmetlere yüklenmiş olan bir takım mükellefiyetleri onlardan kaldıracak.” Böylece ümmetler rahatlayacak.

(Fe’llezîne âmenû bihî) “Ey Mûsâ, sen benden böyle Tur Dağı’nda el açtın, boyun büktün, münâcaat ettin ama, *(Fe’llezine âmenû bihî)* işte o Peygamber geldiği zaman ona iman edenler, *(ve azzerûhu)* ona hürmet edip yardımcı olanlar, *(ve nasaruhu)* hizmetine gelip onunla beraber dinin yayılmasına çalışanlar, *(ve’ttebeu’n-nûre’llezî ünzile meahû)* onunla beraber insanlığa indirilen o nura tâbi olanlar; o Kur’an’a, tepeden tırnağa nur olan o Kur’an’a tâbi olanlar; *(ülâike hümül-müflihûn)* işte onlar felâha erecekler.” (A’raf, 7/157)

Şimdi senin istediğin zaman değil. O zaman o peygambere tâbi oldukları zaman emr-i ma’ruf yapan, nehy-i münker yapan, haramları helâlleri beyan eden, insanlığın omuzundan, boynundan yükleri, halkaları kaldıran Peygambere vakti geldiği zaman tâbi olunca, yardım edince ve onunla beraber insanlığa indirilmiş olan o nura, o nur olan Kur’an-ı Kerim’e tâbi oldukları takdirde; o zaman işte o rahmetime senin kavmin de mazhar olacak. Onlar müslüman olunca felâha ermiş olacaklar.

Bunları böyle beyan ettikten sonra, Peygamber SAS Efendimiz’e lütfile, buyuruyor ki Rabbimiz Teâlâ ve Tebâreke Hazretleri:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا

الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ

وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ
وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

(الأعراف: ١٥٨)

(*Kul yâ eyyühe'n-nâs*) “Ey insanlar de onlara...” Mü'min, kâfir etrafındaki bütün insanlara hitab ediyor Peygamber Efendimiz: (*Innî rasûlü'llâhi ileyküm cemîâ*) “Ben sizin hepinize Allah'ın gönderdiği peygamberim. Hepinize gönderildim. Bir kavme değil, Arab'a değil, Kureyş'e değil, Mekke'ye değil; hepinize ey insanlar, Allah'ın gönderdiği peygamberim ben!”

(*Ellezî lehû mülkü's-semâvâti ve'l-ard*) “Şu yerlerin, göklerin, egemenliği, saltanatı, tasarrufu, mülkü, idâresi elinde olan o Allah'ın size gönderdiği, hepinize gönderdiği peygamberim.”

(*Lâ ilâhe illâ hüve yuhyî ve yumît*) “Ondan gayri ilâh yok. Dirilten, öldüren o... Ondan gayri ilâh yok! Başka ilâhlar edinmeyin, yanlış yollara sapmayın. Peygamberleri kendinize Allah'ın oğlu diye, bilmem Allah'ın uknümu diye, sâlisü selâse diye yanlış itikadlara saplanmayın! Ahiretinizi kaybetmeyin! Yaşatan, öldüren, insanlara ve bütün mahlûkata hayatı veren; sonra da, vadesi yetenin hayatını alan, öldüren,

bütün yerin, göğün mülkünün sahibi olan Allah tarafından gönderilen peygamber olduğunu söyle onlara!”

(*Feâminû bi'llâhi ve rasûlihi'n-nebiyyi'l-ümmiyyi*) “Mademki ben Allah’ın gönderdiği elçiyim, o halde siz ey insanlar Allah’a inanın ve onun ümmî peygamberine inanın ki, (*ellezî yü'minu bi'llâhi ve kelimâtihi*) o Allah’a imanda insanlığın önderi olun! Eşsiz bir sağlamlıkta sapasağlam bir çekirdek, kulluğun en güzel tarzda edâ eden, Rabbine en kuvvetli imanla bağlanan insan payesine erip, Allah’ın kendisine indirdiği Kur’an-ı Kerim’e ayetlere en güzel tarzda ittiba edin! (*Ve'ttebiùhu lealleküm tehtedûn*) Ona tâbi olun ki hidâyet bulasınız.”

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Peygamber SAS Efendimiz 1400 küsür sene önce alemi teşrif eyledi. Ondan sonra da 63 yıl vazife gördükten sonra, Allah’ın sevdiği bir şekilde ömür geçirdikten sonra, boş vakit geçirmeden, bütün zamanını Allah’ın dinini yaymakla, her türlü meşakkatleri çekerek çalışmakla geçirdikten sonra, âhirete irtihal eyledi.

Ne kadar güzel anlatıyor Süleyman Çelebi Rh.A. Allah mekânını cennet eylesin... Ne âşık-ı sâdık insanlarmış. Şimdi bize düşen:

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ
أَفَايُن مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ
يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي

اللهُ الشَّاكِرِينَ

(آل عمران: ١٤٤)

(*Ve mâ muhammedün illâ rasûl*) “Muhammed Allah’ın elçisidir. (*Kad halet min kablihi’r-rusul*) Düşünmez misiniz ondan önce de Allah’ın peygamberleri gelmiş gitmişlerdi kâinâta. O da gidecek. (*E fein mâte ev kutile’nkalebtüm alâ a’kâbiküm*) Eğer o vefat ederse yahut şehid edilirse; kâfirler, müşrikler ordu tutup, hücum edip şehid etseler meselâ; Allah-u Teâlâ Hazretleri korumasa, şehid edilse, ya da vefat etse; o zaman topuklarınızda 180 derece dönüp de gerisin geriye küfre, câhilliğe mi döneceksiniz?”

(*Ve men yenkalib alâ akıbeyhi felen yedurra’llâhe şey’â.*) “Eğer bir insan böyle topuğu üzerinde çark edip, dönüp de, yolunu değiştirip de imandan vazgeçer de yanlış yola saparsa, onun Allah’a zarar vermesi bahis konusu değildir.”

Cümle cihan halkı, cümle kâinât varlıkları, bütün beşeriyet, bütün semâvât ve arz hepsi Allah’ı kabul etmeseler, inkâr etseler saltanatına bir zerre noksanlık gelmez. Hepsi kabul etseler, saltanatına bir zerre ilave olmaz. Onun mülk ü saltanatı, kulların ibadet etmesinden de, küfretmesinden de yücedir, müstesnâdır, müstağnidir. Kulların ona ihtiyacı var.

(*Felen yedurra’llâhe şey’â.*) “Siz Allah’a zarar veremezsiniz, kendinizi mahvedersiniz.” buyruluyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Onun için bize düşen; Rasûlullah'ı seviyorsak ki, ilk şart, gerçek mü'min olmanın şartı, *Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû. Eşhedü enne muhammeden rasûlü'llâh.* Ezanlarla fezâlara ismi i'lân ile tahiyâtlarda günde kırk rekâtta şu kadar kere kendisine dua ettiğimiz, o Peygamber-i Zîşan Efendimiz'e hüsn-ü ittiba'... Saadet-i dâreyne ermemizin, icabında bahtiyar olmamızın sebebi bu, dertlerimizin çaresidir bu... Müşkilâtımızın çaresidir.

Câmi dolusu insanlar, bir işe yaramaz... Ülkeler dolusu insanlar, bir işe yaramaz... Neden? İmanı olmayan bir işe yaramaz. Saman çöpü gibi, rüzgâr nereden eserse, öbür tarafa alır götürür. Kum tanesi gibidir. Tepeleri oradan oraya rüzgâr üfüre üfüre taşır. Tepeler hareket eder, gider. İman gidecek...

Rasûlullah'ı tanıyacağız. Hayatını okuyacağız, hadis-i şeriflerini okuyacağız, sîret-i nebeviyyesini okuyacağız. Salât ü selâmı çok getireceğiz. Çok yalvaracağız, çok dikkat edeceğiz. Sünnet-i seniyyesine en güzel tarzda uymak hususunda, gayet titiz davranacağız. Rasûlullah SAS Efendimiz'i rüyamızda görüp, iltifatına erinceye kadar, râzı olduğunun işaretini alıncaya kadar rahat etmeyeceğiz, uğraşacağız, didineceğiz.

Çoluk çocuğumuzu Rasûlullah'ın sevgisiyle yetiştireceğiz. Rasûlullah deyince, çocuğun yüzü gülecek, tebessümler yayılacak, dudaklarında gülücükler meydana gelecek. Çocuk Peygamber

Efendimizi bilecek.

Peygamber Efendimiz'in yaşayışına göre hayatımızı tanzim edeceğiz. Ailemizi ona göre kuracağız. Konuşmamızı ona göre yapacağız. İşimizi ona göre tanzim edeceğiz. Kişi sevdiğine tâbî olur. Yoksa, tâbî olmazsa, sevgisi noksanlaşır.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

(آل عمران: ۳۱)

(*Kul in küntüm tuhibbûna'llàhe fe'ttebiünî yuhbibkümu'llàh*) [De ki ey Rasûlüm: Eğer siz Allah'ı seviyorsanız, bana tâbî olun ki, Allah da sizi sevsin!] (Âl-i İmran, 3/31) buyruluyor.

Tâbî olmazsa, yol kapalı demektir. Çıkmaz yola girmiş demektir. Allah'ın sevgisine, rızasına ulaşmak imkânsız demektir.

“—Şöyle yapacağım, böyle yapacağım, bilmem ne, bilmem ne...”

Ne yaparsan yap; Rasûlüllah'ın yolundan gayri yolların hepsi çıkmaz yoldur. Bu bâdireden çıkışın bir tek yolu var: Peygamber SAS Efendimiz'e tâbi olmak... Rasûlüllah'a hüsn-ü ittibâ ile tâbi olmak. İnsanların dalâlete düştüğü, sapıttığı, şaşırıldığı, dünyaya daldığı şu zamanda, Peygamber Efendimiz'in sünnetini ihyâ etmek.

İmam Gazâlî'den Allah râzı olsun, *rahmetu'llâhi aleyh, rahimehu'llâhi rahmeten vâsiah...* *Ihyâu Ulûmi'd-Dîn* diye koca kitap yazmış.

Din ilimlerini yeniden ihyâ etmek, yeniden öğretmek bâbında kitap yazmış. Yâni yeni bir gözle, dinamik bir anlayışla, güzel bir anlayışla, canlı bir anlayışla tekrar eğiliyor. Meseleleri kalp gözüyle mütâlaa ediyor. İhlasla, imanla nasıl müslüman olunur, meseleleri tekrar yazıyor. Statik, durulmuş, bozulmuş olmaktan kurtaracak *İhyâu Ulûmi'd-Dîn*.

Biz de kendimizi, Rasûlüllah SAS'e en güzel tarzda uydurmak sûretiyle diriltebiliriz. Cemiyetimizi de öyle ihyâ edebiliriz, cemaatimizi de öyle ihyâ edebiliriz. Başarılar da öyle olur, muvaffakiyet de öyle olur. Dünya saadeti de onunla olur, ahiret saadeti de onunla olur.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi Peygamber SAS Hazretleri'nin sünnet-i seniyyesine sımsıkı sarılanlardan eylesin... Onun sünnetini bu asırda ihyâ eden kimseler eylesin... Çünkü Peygamber Efendimiz'in sünnetini ihyâ edenlere, yüz şehid sevabı verilecek. Her birine yüz şehid sevabı verilecek. Peygamber SAS Efendimiz:

“—Kim beni severse, benim sünnetime uyar ve beni sevmiş olduğu öylece belli olur. Ben de onu severim. Kim benim sünnetimi ihyâ ederse, cennette benimle beraber olur.” buyuruyor.

Peygamber SAS Efendimiz'in Firdevs-i A'lâ'da komşusu olmak istiyorsak, her şeyimizi Efendimiz'e tıpkı, aynen uydurmaya çalışacağız, ahlâkımızı, sözümüzü... Efendimiz konuşurken şöyle yaparmış. Sol başparmağını sağ eline vurmuş. Bundan sonra öyle yapacağım. Neden? O böyle yaparmış da ondan. Arada böyle

yaparmış. Şemâilinde okudum, konuşurken sol elinin başparmağını buraya vurmuş. Vardır bir sebebi. Olmasa da onun yaptığı gibi yapacağım.

Öyle yaptığı için öyle yapacağız. Şuraya bastıysa oraya basacaksın. Şunda kızdıysa o zaman kızacaksın. Şunda seni hoş karşıladı seni beğendiyse, onu da yapacaksın. Kabak yemeyi sevmiyorum, Rasûlüllah Efendimiz severmiş, seveceğiz. Nefsimize kabağı sevmeyi öğreteceğiz. Nefsimize kabağı sevmeyi öğretemezsek yuh olsun, yazıklar olsun!

Dikkat edeceğiz. Sabahtan akşama, gecedен gündüze... Ama okuyacağız Rasûlüllah SAS Efendimiz'i... Bakın bir ayet okudum size. Sabahlara kadar okuyabiliriz, yüzlerce ayet var. Peygamber Efendimizin şânında kemâlâtında. Efendimiz hakkında, kendi Esmâü'l-Hüsnâ'sını ikram ediyor Allah-u Teâlâ Hazretleri:

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا
عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُفٌ رَحِيمٌ

(التوبة: ١٢٨)

(Lekad câeküm rasûlün min enfüsiküm azîzün aleyhi mâ

anittüm harîsün aleyküm bi'l-mü'minîne raûfün rahîm) [Sizin içinizden, sizin kendinizden, sizin kabileniz içinden, sizin gibi bir insan amma; gelen şeylerden o üzüntü duyar. Size çok kıymet verir, üzerinize titrer. Size karşı raufdur, çok re'fetlidir, çok şefkatlidir, çok rahmetlidir.]

(Tevbe, 9/128) diye âyet-i kerimede, Tevbe Sûresi'nin sonunda medhediyor.

Rauf ve Rahim, kullara verilen sıfat değil bunlar. Peygamber Efendimiz'e veriliyor.

لَعْمُرُكَ

(الحجر: ٧٢)

(*Leamruke*) “And olsun senin ömrüne ki, ey Rasûlüm!” (Hicr, 15/72) diye Peygamber Efendimizin başına, ömrüne yemin ediyor Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Azim'inde; böyle bir peygamberin ümmetiyiz.

Hâlâ tanıyamamışsak, hâlâ yolunda gidemiyorsak, hâlâ çırpınıyorsak, hâlâ onun bunun, başka şeyin peşindeyse, onun izinde bunun izindeyse; olmaz!

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi şu gecenin berekâtıyla, coşan rahmetiyle, Rasûl-ü Edibine en güzel tarzda uyanlardan eylesin... Bid'atlardan, hurafelerden, kötü huylardan, edepsizliklerden bizi sıyırsın... Rahmet-i deryâsıyla şakır şakır yuyup yıkasın, pâk eylesin... Bu gecenin sabahına bizi pırıl pırıl nurâni kullar olarak çıkartsın...

Sevdiği ümmetler olarak, ömrümüzün sonuna kadar Ümmet-i Muhammed için, en güzel tarzda çalışmayı nasib eylesin... “Gel ümmetim, ben senden râzıyım!” diye, Efendimiz'in iltifat ettiği insanlar olmayı nasîb eylesin... Firdevs-i Âlâ'da kendisine hemcivâr eylesin, komşu eylesin... İki cihan saadetine nâil olmayı nasib eylesin...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

30. 09. 1990 - İskenderpaŐa

Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.



SERVER
KÜRSÜ